

Van de auteur van *Het huis onderaan de klif*

SHARON GOSLING

Het
huis tussen
de bomen

Een huisje in het bos. Een verborgen geheim.
Een kans op een nieuw begin.

Sharon Gosling

Het huis tussen de bomen

Vertaling Nellie Keukelaar

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020560268
ISBN e-book 9789020560275
ISBN audiobook 9789020560282
NUR 302

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2025 Sharon Gosling
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *The Forest Hideaway* door
Simon & Schuster, Londen, Verenigd Koninkrijk

Vertaling Nellie Keukelaar
Omslagontwerp Bij Barbara

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

‘Als je moet kiezen tussen een boom
en een huis, kies dan de boom.’
Carlo Scarpa, architect, 1906–1978

Draai je jas binnenstebuiten, want
in oude eiken huizen elfjes.
Volkswijsheid

1

De temperatuur was aangenaam, op deze late voorjaarsdag. Het zonlicht glinsterde tussen het dichte bladerdak van het bos door en vormde gevlekte patronen op de ondergroei. Owen Elliot haalde zijn hand door zijn korte donkere haar. Zijn irritatie nam toe naarmate zijn geduld verder opraakte. Hij leunde tegen de motorkap van zijn zilverkleurige Hilux, die hij in de schaduw van de laatste bomenrij had neergezet. Daar achter liep een grasveld schuin af naar de overwoekerde ruïne van kasteel Gair. Hij wachtte al anderhalf uur, want hijzelf was keurig op tijd geweest voor een afspraak met iemand die inmiddels officieel een uur te laat was.

‘Ik wéét dat ik het niet ga redden haar op te halen. Daarom bel ik ook. Had je dat liever pas geweten als ze al bij het schoolhek stond?’ snauwde hij in de iPhone die hij bij zijn oor hield. Aan de andere kant van de lijn schold Tasha hem nog steeds de huid vol.

‘Nee, ik kan hier niet zomaar weg!’ vervolgde Owen. ‘Je weet dat dit...’ Hij zweeg toen de rust in het bos verstoord werd doordat er in de verte een auto aankwam. Het geluid kwam dichterbij. ‘Volgens mij is ze er. Ik moet ophangen. Wil je tegen Hannah zeggen dat papa het heel vervelend vindt?’

Owen hing op voordat Tasha kon reageren. Hij wist wat ze ging zeggen, dus het had geen zin om nog te luisteren. Even vroeg hij zich af wanneer een gesprek voor het laatst zonder verbittering was geëindigd. Dat het antwoord hem niet te binnen schoot, was al deprimerend genoeg.

Tussen de bomen door ving hij een glimp op van bewegend metaal. Hij knarsetandde. Een uur te laat! Dat kon je toch niet maken? De vrouw had niet eens de moeite genomen even te bellen om door te geven dat ze nog wel kwam. Hij had alleen een tekstbericht ontvangen: *Kom er nu aan. Wacht op mij.* Geen verontschuldiging, geen uitleg. Zeven woorden die eerder als een bevel dan als een verzoek klonken. Dat Owen geïrriteerd was, was nog zacht uitgedrukt, maar hij kon het zich niet veroorloven deze afspraak te laten schieten. Misschien wist de vrouw dat hij geen keuze had en dat hij haar onbeschikbaarheid wel moest accepteren. Het kon ook zijn dat het haar niets kon schelen.

Zijn irritatie werd alleen maar groter toen hij de auto die op hem afkwam voor het eerst goed zag. Het was een rode BMW M4 cabrio en het stoffen dak was ingeklapt om van het zonnige weer te genieten. Owen was er al van uitgegaan dat de vrouw die hem had gebeld – en die zich met een bekakt accent had voorgesteld als Saskia Tilbury-Martin – veel geld had. Ze had immers een kasteelruïne en de bijbehorende enorme lap grond gekocht. Toen hij de auto zag, begon zijn bloed te koken. De BMW was minstens twee keer zo duur als het kleine appartement dat hij met moeite voor zichzelf en Tasha had kunnen kopen toen hij uit het leger kwam en waar ze nog steeds woonden.

Sommige mensen hebben geen idee hoe bevoorrecht

ze zijn, dacht hij toen de auto hobbelend dichterbij kwam.

Toen hij naast hem tot stilstand kwam, zag hij een vrouw met lang, dik, glanzend, donker haar dat over haar schouders viel. Ze had een zonnebril op tegen het felle licht. Toen ze was uitgestapt, zag Owen dat ze een donkerblauw mantelpakje aanhad, dat zo te zien op maat was gemaakt en waarschijnlijk meer had gekost dan hij in zijn hele leven aan kleding had uitgegeven. Verder liep ze op hoge zwarte pumps, prima voor een cocktailbar maar volkomen ongeschikt voor een mogelijke bouwplaats.

‘Owen Elliot?’ zei ze, terwijl ze met uitgestoken hand op hem afkwam. Owen vroeg zich af of hij het kon maken zijn handen in zijn zakken te houden.

‘Mevrouw Tilbury-Martin?’ Hij raakte even haar vingers aan. Haar huid was koel en ze had korte nagels.

‘Zeg maar Saskia. Ik hoop dat u niet al te lang hebt hoeven wachten.’

Met zijn handen weer in zijn zakken deed hij een stap naar achteren. ‘Ruim een uur.’

De vrouw deed haar zonnebril af en gaapte hem aan. ‘Wat? Maar waarom?’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘We hadden om twee uur afgesproken en ik was wat aan de vroege kant. Macht der gewoonte.’

‘Twee uur?’ zei ze ontzet. ‘Nee, we hadden om halfdrie afgesproken. Ik ben inderdaad een halfuur te laat, maar meer ook niet!’

Hij keek haar aan. ‘Nee, we hadden om twee uur afgesproken. Kijk in de mail, dan zult u zien dat ik gelijk heb.’ Owen hoefde dat zelf niet te controleren, want als

hij ergens goed in was, dan was het wel in op tijd komen en zich aan zijn planning houden.

Er verscheen een frons op het voorhoofd van de vrouw terwijl ze een blik op Gair wierp. Ze zou zo op de voorkant van een glossy kunnen staan. ‘Nee, dat klopt niet want...’ Haar ogen werden groot en ze keek hem opeens weer aan. ‘O nee, u hebt gelijk!’

Natuurlijk heb ik gelijk, dacht Owen, maar hij lette erop dat er niets aan zijn gezicht af te lezen viel.

‘Ik heb u een berichtje gestuurd zodra ik vanochtend uit die vergadering kwam, maar ik was in de veronderstelling dat ik hooguit een halfuur te laat zou komen.’

Owen knikte. ‘Tja, maar ik moet nu weg dus...’

‘Ja, natuurlijk. Wacht even.’ Ze pakte een rode bouwhelm en een paar zwarte kaplaarzen van de kleine achterbank, deed haar pumps uit en haar laarzen aan. ‘Ik neem aan dat u al hebt rondgekeken?’

Owen pakte zijn eigen bouwhelm en ze liepen naar de oude kasteelruïne. De vrouw kwam amper tot zijn schouder.

‘Ja, het is een... ambitieus project.’

Ze lachte. ‘Dat zegt u heel diplomatiek. De meeste mensen verklaren me voor gek en zeggen dat het onmogelijk is.’

‘Het is niet onmogelijk,’ zei Owen, ‘maar wel... lastig.’ En ontzettend duur, dacht hij, maar dat zei hij er niet bij.

Ze kwamen bij de overblijfselen van de buitenmuren. Er was niet veel meer van over dan één brede, zes meter hoge toren met kantelen die zo uit een sprookjesboek leek te komen. De toren was los komen te staan van de muren die hem ooit met het kasteel verbonden, zodat het nu een

monoliet was. Ze bleven staan en keken door een gat in de negentig centimeter dikke stenen muur. Owen had dit ook al gedaan toen hij in zijn eentje hier rondliep terwijl hij op Saskia wachtte. Het verbaasde hem opnieuw dat het binnengedeelte nog redelijk intact was. Een oude stenen trap die in de muur was verwerkt, leidde naar een houten vloer die weliswaar erg oud maar nog opvallend stevig was en dus nieuwer moest zijn dan de rest. Die was duidelijk nog onderhouden toen de rest van de plek al niet meer bewoond werd. Doordat hij al had rondgekeken, wist hij dat de trap doorging naar andere verdiepingen en eindigde op het dak, waarvandaan je een spectaculair uitzicht over het bos had. Owen dacht weer aan zijn dochter. Hannah zou het geweldig vinden hier een toneelstuk te kunnen doen.

‘Mijn doel is niet Gair herstellen tot hoe het kasteel eruitzag toen het werd gebouwd,’ zei Saskia. ‘In zijn huidige staat vertelt het gebouw namelijk veel meer over zijn geschiedenis. Ik wil het zoveel mogelijk houden zoals het is, inclusief verval. Het moet alleen wel bewoonbaar gemaakt worden.’ Ze wees naar de puntige opening waar ze in stonden. ‘Hier bijvoorbeeld. Het plan is deze muur te stutten en die randen netjes te maken en dan een glazen passage te creëren naar de rest van het gebouw, zodat je een idee krijgt hoe het oorspronkelijk was. Datzelfde geldt voor de openingen in de nog overeind staande buitenmuren.’

Owen draaide zich om en keek naar de rest van de ruïne, hij dacht na over de omvang van wat ze voorstelde. ‘Dus u wilt binnen één grote open ruimte?’ vroeg hij. Een van de scheuren was volgens zijn inschatting zeker drie meter hoog en liep over meerdere verdiepingen.

‘Ja, met rond een centraal binnenplein een aantal tussenverdiepingen,’ zei ze terwijl ze verderliepen. ‘Ik wil zo min mogelijk aan de bestaande constructie veranderen en noodzakelijke aanpassingen moeten onzichtbaar zijn.’ Ze keek hem aan. ‘Dat heb ik ook tegen de mensen bij de gemeente gezegd die over bouwvergunningen gaan.’

Owen knikte, want dat was zijn volgende vraag geweest. ‘Dus u hebt een bouwvergunning?’

Ze haalde diep adem. ‘Ja, het was lastig, maar het is gelukt. Ik zou nu kunnen beginnen maar...’ Ze aarzelde.

‘Maar?’ vroeg Owen.

Ze schonk hem een triest lachje. ‘Ik zei het al, de meeste mensen werpen één blik op deze plek en vragen of ik gek ben. Als ik dan uitleg wat ik van plan ben, weten ze niet hoe gauw ze zich uit de voeten moeten maken zonder de bouwtekeningen zelfs maar te bekijken. Datzelfde geldt voor aannemers. Ik ben de tel kwijt hoeveel van dit soort gesprekken ik al heb gevoerd.’ Ze trok haar wenkbrauwen naar hem op alsof ze hem uitdaagde hetzelfde te doen. ‘Eerlijk gezegd bent u mijn laatste hoop, meneer Elliot. Het is inmiddels duidelijk dat verder niemand dit project wil aannemen.’

Owen keek omhoog. Het zonlicht viel als een waterval in de ruimte doordat er geen dak was. ‘Ik heb weinig ervaring met projecten van deze omvang.’

‘Tja,’ zei ze gelaten, ‘er zijn weinig aannemers die dat hebben. Zo is het toch?’

‘Hoe bent u bij mij terechtgekomen?’

‘De laatste aannemer die ik sprak, noemde uw naam.’

‘En wie was dat?’

‘Colin Seabrook.’

Owen snoof. ‘Ik kan me niet voorstellen dat Seabrook een goed woordje voor me zou doen.’

‘Dat heeft hij ook niet gedaan,’ zei Saskia. ‘Hij zei dat als ik mijn plannen wilde doorzetten, ik iemand nodig had die gek of wanhopig was, en dat u dat allebei bent.’ Ze trok een gezicht. ‘Dat geldt kennelijk ook voor mij, dus het leek me de moeite waard contact met u op te nemen. Bovendien komt u hier uit de buurt. Dat betekent dat u met lokale materialen zult werken in een omgeving die u kent. Dat vind ik belangrijk.’

Hij reageerde niet op die opmerking maar keek om zich heen en probeerde op basis van haar korte omschrijving voor zich te zien wat ze met deze plek wilde. Hij moest toegeven dat hij gecharmeerd was van het idee. Het zou een enorme uitdaging zijn. Bovendien hing er een prettige sfeer op Gair, en dat kwam niet alleen door de prachtige locatie. Het had te maken met de magie van bepaalde plaatsen. Owen zag voor zich dat dit weer een compleet gebouw zou zijn waar de elementen geen vrij spel meer zouden hebben en dat er toch nog vrijwel hetzelfde uit zou zien als nu. Hij dacht te snappen wat Saskia wilde, want hij zou zelf ook het liefst niets veranderen, behalve dan dat de grote eik die midden in het vervallen gebouw groeide, weggehaald moest worden. Maar hij snapte ook waarom al die andere aannemers er snel vandoor waren gegaan. De kans was groot dat elke stap een nieuw probleem zou opleveren dat Saskia, Owen of de architect die ze voor dit project had gestrikt niet hadden voorzien.

‘Ik zou de bouwtekeningen graag bekijken. Kan dat?’ zei Owen.

Saskia zuchtte. ‘Sorry, nee. Ik ben vanochtend zo haastig vertrokken dat ik die niet bij me heb. Ik zat met mijn hoofd al bij die vergadering van net. Ik zal ze de volgende keer meenemen.’

Owen moest toegeven dat het hem spannend leek deze plek weer tot leven te wekken, maar het zou een ramp zijn om verantwoording te moeten afleggen aan Saskia Tilbury-Martin. Ze had, wat hem betrof, in die korte tijd al bewezen dat ze onbetrouwbaar en chaotisch was. Bij een project als dit zou het, als zij de leiding had, geheid misgaan.

‘Ik moet erover nadenken,’ zei Owen.

Er trok even een uitdrukking van teleurstelling over het gezicht van de vrouw. ‘Oké, maar dit project moet zo gauw mogelijk van start gaan. Als u het niet doet, zoek ik verder, dus laat het me zo gauw mogelijk weten.’

Owens irritatie was terug. Hoe durfde ze het te vragen nadat ze hem hier vanmiddag had laten wachten? ‘U hoort binnenkort van me,’ antwoordde hij, en hij maakte aanstalten om terug te lopen naar zijn auto.

‘Wilt u niet verder hier rondkijken? Ik heb de bouwtekeningen niet bij me, maar ik kan u ook zo vertellen wat het plan is.’

Hij keek nadrukkelijk op zijn horloge. ‘Ik heb genoeg tijd gehad om rond te kijken. Ik moet nu weg.’

Ze knikte. ‘In elk geval bedankt voor uw komst.’

Hij knikte als afscheid en liep weg, liet haar bij de ruïne achter. Toen Owen bij de buitenmuur kwam, draaide hij

zich om. Ze stond naar de eik te kijken, een kleine gestalte die nog kleiner leek door het gewicht van de geschiedenis om haar heen.

‘Wat zegt je gevoel?’ vroeg Stuart, die zijn grote hand om het bierglas sloeg dat Owen zojuist voor hem had neergezet. ‘Niet de moeite waard?’

Owen fronste zijn wenkbrauwen en ging tegenover zijn beste vriend zitten. ‘Het project op zich spreekt me aan, maar ik voorzie problemen.’

‘Financiële problemen?’

‘Nee, dat niet. Ze bulkt van het geld. Al slokt het project nog zoveel geld op, ze zal het amper merken.’

‘Ongelooflijk.’

‘Ja. Ik denk dus dat ze heel lastig is. Zo’n leeghoofd met veel geld en naar eigen zeggen een briljant plan. Is dat ooit een goede combinatie gebleken?’

‘Geen idee,’ zei Stuart. ‘Bij Elon Musk werkt het.’

Owen lachte even en nam een grote slok.

‘En als je er eens anders tegen aankijkt,’ zei Stuart. ‘Zo te horen gaat ze dit doen, of jij nu toehapt of niet. Als ze dan toch bakken geld in een project gaat stoppen, kun jij net zo goed een deel van dat geld opstrijken. Niet dan?’

‘Op zich wel,’ zei Owen. ‘Maar als het misgaat – en die kans is groot – is dat een enorme smet op mijn reputatie.’

Stuart knikte. ‘Dat klopt, maar je zit ook nog met die andere kwestie.’

‘Hoe bedoel je?’

‘In feite valt er niet veel te kiezen na dat...’

‘Ja, ja,’ mompelde Owen. ‘Dat hoeft je er niet in te wrij-

ven.’ Hij dacht liever niet aan zijn laatste desastreus verlopen project. Hij zat er niet op te wachten dat Stuart daarover begon.

Er viel een korte stilte, waarin beide mannen naar hun glas bier keken.

‘Is ze aantrekkelijk?’ vroeg Stuart na een tijdje. ‘Die Saskia Tit-nogwat?’

‘Saskia Tilbury-Martin,’ corrigeerde Owen hem. ‘Wat is dat nou voor vraag?’

Stuart haalde zijn schouders op. ‘Gewoon.’ Hij pakte zijn telefoon. ‘Ik zal haar eens googelen. Een bekakte vrouw die een kasteel bezit. Dan heeft ze vast al eens op de voorkant van een roddelblad of glossy gestaan.’

‘Niet doen,’ zei Owen.

‘Waarom niet? Je moet haar toch natrekken? Due diligence onderzoek doen?’ zei Stuart, die met zijn duim iets intypte en naar het scherm keek. Even later floot hij. ‘Ik snap waarom je die vraag niet wilde beantwoorden.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Owen.

Stuart liet een foto van Saskia op zijn telefoon zien. Haar donkere haar was opgestoken en vastgezet, en er zaten witte bloemetjes in haar kapsel. Het was een foto van haar hoofd en schouders, waardoor te zien was dat ze een mintgroene jurk droeg met zijden laaghangende mouwen zodat haar schouders en hals grotendeels onbedekt waren. Ze zat in de zon en keek recht in de camera, haar kin uitdagend een stukje opgeheven. Ze was zo mooi opgemaakt dat haar hoge jukbeenderen uit marmer gehouwen leken. Dat ze mooi was, had Owen ook zonder die foto wel geweten.

‘Die foto is kennelijk genomen op de bruiloft van haar

nichtje,' zei Stuart, die weer naar het scherm keek. 'Tss, ze is met een hertog getrouwd. Rod Stewart was op hun bruiloft aanwezig!'

'Die van Saskia?'

'Nee, van dat nichtje.' Stuart bekeek de foto nog eens aandachtig. 'Ja, ze zitten goed in de slappe was.'

Ook dat had Owen al geweten. 'Stop dat ding weg,' zei hij tegen Stuart. 'Als ze met beroemdheden optrekt, is alles wat je op internet over haar vindt toch onzin.'

Stuart stak de telefoon weer in zijn zak en dronk zijn bierglas leeg. Hij pakte Owens lege glas, stond op en liep zonder iets te zeggen naar de bar om te bestellen.

'Hoe gaat het met Tasha?' vroeg Stuart toen hij terugkwam.

Owen wreef met zijn hand over zijn gezicht. 'Breek me de bek niet open.'

'Is het zo erg?'

'Het loopt even niet zo lekker,' zei Owen. 'Dat komt door de geldzorgen. Als de betalingsachterstand van de hypotheek is weggewerkt, zal het wel weer beter gaan. Elk huwelijk heeft zijn ups en downs. Het is toch overal weleens wat?'

'Dat moet je mij niet vragen,' zei Stuart. 'Er is een reden dat ik nooit getrouwd ben.'

Owens telefoon ging. Hij haalde hem uit zijn zak en verwachtte dat het Tasha zou zijn, alsof die doordat haar naam was gevallen opeens besloot te bellen om te vragen waar hij was. Hij was tussendoor niet thuis geweest maar was rechtstreeks naar de pub gegaan voor zijn afspraak met Stuart, omdat hij geen zin had in de onvermijdelijke ruzie.

Het gekke was dat hij het telefoonnummer niet herkende.

‘Hallo?’

‘Owen? Met Sas.’

Er ging geen lichtje branden. ‘Met wie spreek ik?’

‘Met Saskia Tilbury-Martin,’ zei de stem.

Hij keek op naar Stuart. ‘Saskia.’

‘Ik wil nog even terugkomen op waar we het eerder vandaag over hadden,’ zei ze.

Owen keek op zijn horloge. Het was bijna negen uur. Vond ze het normaal om zo laat nog over werk te bellen? Dat beloofde niet veel goeds. Ze was kennelijk gewend op haar wenken bediend te worden, ongeacht het tijdstip.

‘Ik wil u niet onder druk zetten, maar ik wacht op antwoord.’

‘Moet u horen,’ zei Owen. ‘Er komt heel wat bij...’

‘Ik zal u een voorstel doen waardoor het misschien gemakkelijker voor u wordt om de knoop door te hakken,’ vervolgde ze alsof hij niets had gezegd. ‘Wat dacht u van een voorschot van tienduizend pond?’

‘Ik...’ Owen wist niet wat hij moest zeggen. ‘Wat?’

‘Er zitten wat haken en ogen aan het project, waardoor sommige mensen het lastig vinden zich te committeren,’ zei Saskia. ‘Ik bied tienduizend pond als voorschot, zonder dat er ook maar enig werk is verzet, in de hoop dat deze blijk van goed vertrouwen u zal aansporen u over uw eventuele zorgen heen te zetten.’

‘Ik, eh...’ zei Owen. Hij dacht aan de betalingsachterstand. Die kon hij met zoveel geld in één keer wegwerken. Dan kon hij eindelijk een Nintendo Switch voor Hannah kopen. Dat zou ze geweldig vinden. ‘Ik...’

‘U hoeft niet direct ja of nee te zeggen,’ vervolgde de vrouw. ‘Kunt u me hier morgen over terugbellen? Het geld kan binnen een dag op uw rekening staan.’

Owen wreef met een hand over zijn gezicht. Wie hield hij nou voor de gek? Hij hoefde er niet over na te denken. Saskia Tilbury-Martin mocht dan een lastige tante zijn, ze zou heus niet dagelijks op de bouwplaats komen kijken hoe het ging. En als ze dat wel deed, wat dan nog? Als er morgen tienduizend pond op zijn bankrekening stond, was hij bereid heel wat te slikken.

‘Ik heb er al over nagedacht,’ zei hij, en hij liet zijn hand zakken. ‘Ik doe het.’

Op een afgelegen plek bouwt Saskia aan een nieuwe toekomst

Saskia werkt aan een bijzonder project: diep verborgen in een bos in Cumbria, Engeland, maakt ze van een oude kasteelruïne een nieuw thuis. Kasteel Gair is de dunne draad die haar nog met haar vader verbindt, en een kans om haar verleden achter zich te laten.

De verbouwing kan ze uiteraard niet alleen, maar de juiste persoon om haar visie te laten slagen lijkt onvindbaar.

Tot de lokale aannemer Owen besluit de restauratie te leiden. Hun samenwerking begint stroef, maar eerste indrukken kunnen bedrieglijk zijn. Wanneer Owen een geheim in het bos ontdekt dat zijn werk stil kan leggen, beseft hij dat hij meer om het kasteel – en om Saskia – geeft dan hij ooit had verwacht.

Sharon Gosling woont met haar man in een klein dorpje in het noorden van Engeland, en kent de bossen van Cumbria op haar duimpje. *Het huis tussen de bomen* is een sfeervolle roman met een kern van warmte en hoop.

Z&K
ZOMER & KEUNING

NUR 302

9 789020 560268